

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

Εν Ελλάδι... Δρ. ν. 3,500
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3,500

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 29
261—Γραφείον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Αιτήσεις πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν, μὴ οὐνο-
δεύμεναι ὑπὸ τοῦ τιμηματός τῆς συνδρομῆς, εἰσὶν
ἀπαράδεκτοι.

ΕΝΕΣΤΩΣΑ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

Τὸ ἀπώτερον σημεῖον εἰς ὀφθαλμοὺς οἱ φιλόσοφοι κατὰ
τὴν ἀνακάλυψιν τῆς μακαριότητος, ἦτο νὰ ἀποφανθῶσιν
ὅτι οὐδένα πρέπει νὰ μακαρίζῃ τις, πρὸ τοῦ τέλους·
οὐχὶ ὅτι εὖρον ποῖον εἶδος κρείττονος μακαριότητος
ἐξήτουν μετὰ θάνατον, ἀλλ' ὅτι, μετὰ τοῦ θανάτου,
ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος ὑπέκειτο εἰς νέα
δυστυχήματα καὶ ἐμπόδια εἰς ἐκεῖνο ὅπερ ἦν οὖν ὡς
μακαριότητα. Ἡ χριστιανικὴ ἢ ὡς φιλοσοφία προβαί-
νει περαιτέρω, δεικνύει ἡμῖν τελειότεραν μακαριότητα
καὶ ἐκείνης ἣτις ἐλπίζεται εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν.
Οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ εἰσὶν ἤδη μακάριοι, διότι δι'
αὐτοὺς ὁ κόσμος οὗτος καὶ ὁ μέλλων δὲν εἶναι δύο
οἴκοι, ἀλλὰ δύο δωμάτια, μίᾳ στροφῇ δι' ἧς διέσχονται
καὶ μίᾳ διαμονῇ πρὸς ἀνάπνευσιν, ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ,
ὑπὸ μίαν στέγην, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Οὕτω δὲ ἡ χαρὰ καὶ ἡ πρὸς σωτηρίαν αἰσθησις τὴν
ὁποῖαν οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ἔχουσιν ἐνταῦθα, δὲν
εἶναι χαρὰ κεχωρισμένη τῆς χαρᾶς τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ
χαρὰ ἀρχομένη ἐν ἡμῖν ἐνταῦθα, καὶ ἀκολουθοῦσα
ἡμᾶς ἐκεῖ, ἐνθα ἐκχύνεται καὶ ἐξαπλοῦνται εἰς ἀπει-
ρον ἔκτασιν.

ΑΙ ΔΥΟ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΙ.

Τὸ δωμάτιον ἐνθα ἔκειτο ὁ ἀσθενὴς γέρον, ἦτο μι-
κρόν, καὶ τὰ ἐπιπλά πενιχρά, ἀν καὶ πάντα τὰ ἐν
αὐτῷ ἦσαν εὐπρεπῆ καὶ καθαρά. Ἐν τῷ δωματίῳ
ἦσαν τέσσαρα πρόσωπα ὁ ἀσθενὴς γέρον, ἡ σύζυγός
του, καὶ δύο τέκνα. Τὸ πρεσβύτερον τούτων ἦτο δε-
καπενταετής, τὸ δ' ἕτερον, κοράσιον, μόλις περὶ τὸ

δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὗτοι ἴσταντο
περὶ τὴν κλίνην ἀτενίζοντες μετὰ δεδακρυμένων
ὀφθαλμῶν εἰς ἀγαπητὸν πρόσωπον, ὅπερ μετὰ τινὰς
ἀσθενεῖς ἔτι τῆς καρδίας παλμούς ἐμελλε νὰ κατα-
σταθῇ ψυχρὸν καὶ ἀψυχον.

«Ἐδουάρδε», εἶπεν ὁ ψυχορραγῶν γέρον, λαμβάνων
τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ, καὶ ἀτενίζων εἰς αὐτὸν μετὰ τρυ-
φεῶς καὶ συμπαθητικῆς μερίμνης· «Ἐδουάρδε, υἱέ
μου, μέλλω ν' ἀπέθω. Δὲν ἠυδόκησεν ὁ ἀγαθὸς Οὐρά-
νιος ἡμῶν Πατὴρ νὰ μὲ κάμῃ πλοῦσιον. Οἰκίας δὲν
ἔχω, οὔτε γαίας, οὔτε χρήματα οὔτ' ἄλλο ἐν νὰ ἀ-
φῆσω εἰς τὰ τέκνα μου, εἰμὴ τὸ κληροδόχημα καλοῦ
ὀνόματος, τὸ ὅποιον σοὶ παραδίδω ὡς ἱεράν παρακα-
ταθήκην. Φύλαττε αὐτὸ καλῶς, ἵνα μηδὲν κηλιδώσῃ
τὴν λαμπρότητά του. Φύλαττε αὐτὸ ὡς κληροδόχημα
οἰκογενειακόν, καὶ μεταβίβασον αὐτὸ καθαρὸν εἰς τὰ
τέκνα σου. Ἐάν ποτε πέσης εἰς πειρασμόν νὰ πράξῃς
τὸ κακὸν συλλογίζου τὴν ὑψηλὴν ταύτην παρακατα-
θήκην, καὶ ἀπεχε. Ἔσο τίμιος, εὐσεβὴς, φιλόπονος,
ἐγκρατής, καὶ πιστὸς εἰς πᾶν ὅ,τι ἤθελέ τις σοὶ ἐπι-
στευθῆ, καὶ ἂν σοὶ ἦναι καλόν ν' ἀποκτήσης πλοῦτην
ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, ὁ Θεὸς θέλει σοὶ τὰ ἐπιδαφιλεύ-
σει καὶ ἂν διατελῆς εὐσεβὴς, καὶ τίμιος, κατέχων
αὐτὰ ὡς καλὰ δῶρα ἀνωθεν, ταῦτα ἔσονται σοὶ εὐ-
τυχία ἀντὶ δυστυχίας. Εἶσαι ἐπι παιδίον, ἀλλ' αἱ
χεῖρές σου ἐσυνείθισαν ἤδη νὰ ἐργάζονται, καὶ ἀπέ-
κτησαν ἐπιδειξιότητά τινα. Ἔσο πιστὸς εἰς τὸν κύ-
ριόν σου, ὡς ἂν αἱ ἐργασίαι ἤθελον εἶσθαι ἰδικαί σου.
Ἀφίνω τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν σου ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν σου. Μηδέποτε λησμόνει αὐτοὺς, υἱέ μου.

Τότε θέσας ὁ ψυχορραγῶν τὴν ἰσχυρὴν καὶ λευκὴν
χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, καὶ ἀνυψώ-
σας τοὺς δακρυρροῦντας ὀφθαλμούς του, εἶπε μετὰ
τρεμούσης φωνῆς, «Ὁ Κύριος νὰ σε εὐλογήσῃ υἱέ μου,
καὶ νὰ σε φυλάττῃ ἀκηλίδωτον ἐν τῷ πονηρῷ τούτῳ
κόσμῳ.»

Μετά παρέλευσιν μιᾶς ὥρας σιγή και πένθος ἐβα-
σίλευσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, και ἀπέναντι τῆς εἰρημένης
οἰκίας, ἔκειτο τὸ μεγαλοπρεπές μέγαρον ἀνθρώπου
τινός, ὅστις ἦτο κύριος πολλῶν κομμικῶν ἀγαθῶν. Ὁ
καιρός και τοῦτου ἐθάσε διότι ὁ θάνατος οὐδένα φεί-
δεται. Ἐνώπιον αὐτοῦ πάντες εἶναι ἴσοι, πλούσιοι τε
και πτωχοί, ὄψηλοι και ταπεινοί, δούλοι και ἐλεύθε-
ροι, πάντες ὁμοίως πρέπει νὰ καταβυθισθῶσι μετὰ
γυμνῶν ποδῶν εἰς τὸν σκοτεινὸν ποταμὸν. Πέρις τῆς
κλίνης του συνήχθησαν ἡ σύζυγός του, τὰ τέκνα του,
και οἱ φίλοι του· ὁ ἀποθνήσκων δὲν ἐφύλαξε τὸ κλη-
ροδοτήμα του ἵνα ἀπαγγεῖλῃ τοῦτο ἐν τῇ τελευταίᾳ
ταύτῃ στιγμῇ, ἀλλὰ πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν δι' ὄλων
τῶν νομίμων διατυπώσεων εἶχεν ἐκφράσει τὴν τελευ-
ταίαν του θέλησιν, και συντάξει τὴν διαθήκην του. Ὁ
υἱός και ἡ θυγάτηρ του ἐμελλον νὰ κληρονομήσωσι
μεγάλα πλούτη. Διὸ εἰς ταύτας τὰς τελευταίας του
στιγμάς, οὐδεὶς ἀλγεινὸς συλλογισμὸς περὶ αὐτῶν ἀ-
νεχαίτιζεν αὐτόν, εὐρισκόμενον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τά-
φου. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τῶν παλμῶν του κατα-
στάντων ἀσθενεστέρων, ἀπέθανεν ἀνευ λέξεώς τινος ἢ
σημείου.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν, μικρὸν τεμάχιον σκέ-
πτῃς ἀνητήθη ἐπὶ πεπαλαιωμένης ὀρειχαλκίνης λαβῆς
τοῦ κλειθροῦ τῆς θύρας, και σημειὸν πένθους, πίπτον
μὲ μεγάλας πτυχᾶς ἐπὶ τῆς ἐξω θύρας, ἐδέθη ἐπὶ
τῆς ἀργυρᾶς λαβῆς τοῦ κώδωνος. Εἰς ἀμφοτέρα τὰ
μέρη τῆς ὁδοῦ ἐβλέπε τις τὰ πένθημα ταῦτα σημεία,
τὸ ἐν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, τὸ μὲν ἐν κομμομένην ἐ-
πιδεικτικῶς εἰς τὸν ἄερα, τὸ δ' ἕτερον περιστελλόμε-
νον ἐπὶ τῆς θύρας, ὡσανεὶ τρόπον τινὰ ἠσχύνετο διὰ
τὸ ἔργον ὅπερ ἐτελεῖτο. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας μεγάλ-
η νεκρικὴ συνοδεία, συνοσταμένη ἐκ σειρᾶς τριακον-
τα ἀμαξῶν ἤρξατο τὴν εἰς τὸ κομμομένην κομμητήριον
σοβαρὰν και πομπώδη πορείαν της. Μίαν ὥραν βρα-
δύτερον φέρετρον και δύο ἀμαξῆς ἐκίνησαν λυπηρῶς
ἀπὸ τῆς μικρᾶς οἰκίας, ἧτις ἔκειτο ἀπέναντι ἐκείνης
ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ μεγάλη συνοδεία τῶν πενθούτων
εἶχε διαβῆ.

Ὁ Ἐδουάρδος Στρόγκος, και ὁ Κάρλος Ρεϊνόρος
καταστάντες ὄρανοι διὰ τῶν δύο τούτων θανάτων
ἦσαν συνομήλικες. Ἀλλὰ πόσον διαφορετικὴ ἦτο ἡ
τύχη των, και πόσον διαφορετικὸν τὸ μέλλον των!
Εἰς ἐκάτερον ἐδέθη ἐν κληροδοτήμα, ἀλλὰ ὅπως δια-
φορετικῶς χαρακτήρας!

Ἐν τινι ἐργοστασίῳ ἐκάθητο παιδίον, πλησίον γρα-
φείου τινός και ἐργάζετο. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἀ-
κομψα, αἱ χεῖρες ρυπαραὶ και τραχεῖαι, τὸ δὲ πρόσω-
πον μαυρισμένον ὑπὸ τοῦ καπνοῦ και τοῦ ὕδρωτός,
ἀλλ' ὄλαι αἱ κινήσεις του ἦσαν ταχεῖαι, και ἐδείκνυον,
ὅτι ὁ νοῦς του ἦτο δραστήριος και ζωηρός. Πέριξ αὐ-
τοῦ ἐργάζοντο και ἄλλα παιδία και ἄνδρες, ἐξ ὧν

τινὲς μὲν ἐφαίνοντο δραστήριοι και ζωηροὶ ὡς αὐτός,
ἄλλοι δὲ μὲ βραδυτέρας και ἥττον κινήσεις,
και ἄλλοι ὀκνηροί, ὅντων μόνον μισὸν ἐκαστοῦ.
Ἀφῆνης ἡ θύρα ανοίξε, και ὁ κύριος τοῦ ἐργοστασίου
εἰσῆλθεν. Οὗτος εἶχε γοργὰς ὀφθαλμούς, και δι' ἐνός
βλεψίματος ἠνέσεν ἐκ τῶν κινήσεων ἐκαστοῦ παιδίου
και ἀνδρός ποῖος ὁ βέλτερος δραστήριος αὐτῶν.
Ὅθεν ἀφοῦ εἰς τινὰ μὲν εἶπεν ἐγκριτικῶς τινὰ λέξιν
εἰς ἄλλον δὲ ἔκαμε μικρὰν τινὰ ἐπίπληξιν. ἦλθε και
ἔστη πλησίον τοῦ παιδίου, περὶ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλί-
γου ὁμιλήσαμεν. Τὸ παιδίον δὲν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλ-
μούς του, οὐδὲ τὰς κινήσεις του ἐπετάχυνεν, ἀλλὰ
διετήρει τὴν ζωηρότητά του. Ἐνῶ δ' ὁ ἄνθρωπος οὗ-
τος ἴστατο εἰσέτι παρατηρῶν αὐτόν, τὸ παιδίον ἐτε-
λείωσε τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὅποιον ἠσχολεῖτο. Ὁ κύριός
του τὸ ἔλαβε ἐκ τῶν χειρῶν, και ἀφοῦ τὸ ἐξήτασε
προσεκτικῶς, τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκειᾶς και ἐπι-
δοκιμαστικῆς, «Εἶναι τῶντι πολὺ καλῶς καμωμένον
Ἐδουάρδε, και ταχέως τὸ ἐτελείωσας. Θέσον αὐτὸ
εἰς τὴν ἀποθήκην· Ἴδου ἐν ἄλλο ἔργον, τὸ ὅποιον
προσεκτικῶς χεῖρες θέλω νὰ κάμωσι. Μετ' ὀλίγας
στιγμάς θὰ ἐπανέλθω, ἵνα ὁμιλήσωμεν περὶ τούτου».

Τὸ παιδίον ἠγέρθη ἀπὸ τοῦ θρανίου του πληρῶς χα-
ρᾶς, ἧτις ἔκαμνε τὰς ρυπαρὰς παρειὰς του νὰ ἐρυθρῶ-
σι, και διῆλθε διὰ τοῦ ἐργοστασίου μετ' ἑλαφροῦ βή-
ματος. Ὁ κύριος κατέβη εἰς τὸ ἐργοστάσιον μετ' ὀ-
λίγας στιγμάς, ἀλλὰ πρὶν ἴδῃ τὸ παιδίον ὕψηε πρὸς
ἕνα γραμματέα, ὅστις ἔγραφεν ἐπὶ τινος γραφείου,
και εἶπε πρὸς αὐτόν.

Πόσον πληρῶνον μὲν τὸν Ἐδουάρδον Στρόγκον; Ὁ
γραμματεὺς καταβιάσας ἐν βιβλίον και παρατηρήσας,
ἀπεκρίθη

«Τρία τάλληρα τὴν ἐβδομάδα, κύριε.»

«Κάμετὰ πέντε.»

«Πολὺ καλὰ, κύριε,» και τὸ βιβλίον ἐκλείσθη.

Ὁ ἄνθρωπος (τὸν ὅποιον θὰ καλῶμεν Κύριον Κάμ-
πελ) στρέψας ἀπὸ τοῦ γραφείου, ὑπῆγεν εἰς τὸ μέρος,
ὅπου ἴστατο ὁ Ἐδουάρδος χαίρων «Ἐλάθωμεν παραγ-
γεῖαν τινὰ σήμερον τὸ πρῶν Ἐδουάρδε,» εἶπεν ὁ κύ-
ριος Κάμπελ, παρά τινος πολὺ ἀξιοτίμου πελάτου
μας, και ἐπιθυμῶ νὰ γείνη τὸ ἔργον μὲ τὸν κομψότε-
ρον τρόπον.»

Τότε ἔκαμεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον περιγραφὴν τινὰ
τοῦ ἔργου τούτου, και τῷ ἔδωκεν ἐν σχέδιον ἵνα ἐρ-
γασθῆ. Ὑπῆρχον ὁμῶς παρεκτροπαί τινες ἐπὶ τοῦ
σχεδίου, τὰς ὁποίας μόνον εὐφυῆς νοῦς ἠδύνατο νὰ
καταλάβῃ και ἐπιδεξία χεῖρ νὰ ἐκτελέσῃ. Μετὰ τὴν
περιγραφὴν, ἦν ὁ κύριος Κάμπελ τῷ ἔκαμεν, εἶπε
πρὸς αὐτόν, «Δύνασαι νὰ τὸ κάμῃς, Ἐδουάρδε;»

Τὸ παιδίον προσβλέψας μὲ τοὺς ζωηροὺς και εὐ-
φυεῖς ὀφθαλμούς του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου του,
ἀπεκρίθη μὲ τόνον θαρραλέον «Θὰ προσπαθῶμαι κύριε.»

«Πρέπει νὰ ἦναι ἔτοιμον μεθαύριον. Ὁ χρόνος εἶναι
σύντομος· νομίζεις, ὅτι δύναται νὰ γείνη;»

«Μάλιστα, κύριε, ἐὰν ἐργασθῶμεν και τὴν νύκτα.»

Ὁ κύριος Κάμπελ, στὰς ἐπὶ στιγμὴν, εἶπε,
«Νομίζεις, ὅτι θὰ χρειασθῆ νὰ ἐργασθῶμεν και
τὴν νύκτα;»

«Φοβοῦμαι μήπως δὲν γίνη» ἀπεκρίθη ὁ Ἐδουάρ-
δος, διὰ τοῦτο θὰ ἐπιστρέψω τὸ ἐσπέρας μετὰ τὸ
δειπνον, και θὰ προχωρήσω ὅσον τὸ δυνατόν περισσό-
τερον. Ἐὰν οὕτως ἀρχίσω, θὰ δυνηθῶ νὰ τὸ τελειώσω
αὔριον, ἢ τοῦλάχιστον αὔριον τὸ ἐσπέρας. Μένε ἄν-
χος, κύριε, ἐλπίζω ἐὰν ζήσω και εἶμαι ὑγιής, νὰ τὸ
τελειώσω.

Ὅταν ὁ Ἐδουάρδος ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του κα-
τὰ τὸ τέλος ἐκείνης τῆς ἐβδομάδος, ἔφερε τὴν καλὴν
εἰδήσιν εἰς τὴν μητέρα του, ὅτι ὁ μισθός του ὑψώθη
εἰς πέντε τάλληρα, και ὅτι ὁ κύριος Κάμπελ εἶπεν,
ὅτι αὐτός ἦτο ὁ καλλίτερος και πιστότερος τεχνίτης
δλων τῶν μαθητευομένων του. Ἡ ὥρα αὐτὴ ὑπῆρξε
λίαν χαρμόσυνος εἰς ἐκείνην τὴν μητέρα, ἧτις εὐρι-
σκετο ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ και μεγίστῃ θλίψει.

Εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐκάθητο παιδίον ἐνδεδυμένον
ὠραία ἐνδύματα ἐξ ἐρέας, ὅπερ ἔκυπτε μὲν ἐπὶ τινος
βιβλίου, ἀλλὰ προσεποιεῖτο μόνον ὅτι ἐμελέτα. Προ-
κειμένου δὲ νὰ γίνη ἐξέτασις και ἀποστήσις τοῦ
μαθήματος μετέβη εἰς τὴν κλάσιν του. Ὅτε ἦλθεν
ἡ σειρά του νὰ εἶπῃ ἐκ στήθους τὸ μάθημα ἔμεινεν
ἄφωνος. Ὁ διδάσκαλος τὸν ἐνεθάρρυνεν ἀλλ' αὐτός
ἀφοῦ ἀπήγγειλε λανθασμένως ὀλίγας λέξεις, ἐσταμά-
τησεν ὅλως διόλου. Τὸ ἀληθές ἦτον, ὅτι αὐτός προσε-
ποιεῖτο ὅτι ἐμελέτα τὸ μάθημά του, και διὰ τοῦτο
δὲν τὸ ἔμαθεν· ὅτε δὲ ὁ διδάσκαλος ἐπέπληξεν αὐ-
τὸν ἐνώπιον τῶν συμμαθητῶν, τὸ παιδίον ἀπεκρίθη
αὐθαδῶς:

«Κάρολε Ρεϊνόρε, εἶπεν ὁ διδάσκαλος μετ' ἀγα-
νακτικῆς, πρέπει νὰ ἀνακαλέσῃς ταύτην τὴν λέξιν
ἀμέσως.»

Τὸ παιδίον ἔστη σιωπηλὸν και σκυθρωπὸν.

«Μὲ ἐκατάλαβες, κύριε; Πρέπει ἀμέσως νὰ ζητή-
σῃς συγγνώμην ἐνώπιον τῶν μαθητῶν.»

Τὸ παιδίον ἐφαίνετο θυμωμένον, και οὐδόλως ἐ-
σκέπτετο, ἵνα ζητήσῃ συγγνώμην. Αὐτός ὁ Κάρολος
Ρεϊνόρος, ὁ κληροδοτηθεὶς παρὰ τοῦ ἀποθνήσκοντος
πατρός του μὲ ἐξήκοντα χιλιάδας τάλληρων, τὰ ὅ-
ποια ἐμελλον νὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖράς του τὴν ἡμέ-
ραν καθ' ἣν ἠθέλε συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς
ἡλικίας του,—διότι ἐγγώριζεν ἀκριβῶς τὴν διαθήκην
τοῦ πατρός του—αὐτός, λέγει, νὰ ζητήσῃ συγγνώ-
μην παρ' ἐνός πτωχοῦ διδασκάλου; Οὐχὶ βεβαίως!

Ὁ διδάσκαλος ἔστη αὐστηρῶς ἀναμένων τὴν ἀ-
πόφασίν του! «Σὺς δίδω πέντε δεῦτερα λεπτά τῆς
ὥρας, κύριε!»

Τὸ παιδίον ἐκάτταξεν αὐτόν, μετ' ἀλαζονικοῦ και
αὐθαδῶς βλεψίματος.

«Λάβετε τὸν πλόν σας» και πηγαίνετε εἰς τὴν οἰ-
κίαν,» εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ἅμα τὰ πέντε δεῦτερα
λεπτά παρήλθον.

Τὸ παιδίον ἐστράφη και ἀπῆλθε τῆς κλάσεως.

Ἡ κυρία Ρεϊνόρου ἀποδοκιμάσατα τὴν διαγωγὴν
τοῦ υἱοῦ της, προσεπάθησεν ὅσον ἠδύνατο νὰ τὸν πεί-
σῃ ὅπως ἐπιστρέψῃ και ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τοῦ
διδασκάλου. Ἀλλὰ τὸ παιδίον εἶχεν ἤδη αὐξήσει
ἐπαίρομενον εἰς τὰ πλούτη του, και δὲν ἠθέλε νὰ
ταπεινωθῆ ἐνώπιον ἐνός παλαιοδιδασκάλου καθὼς
ἠγάπα νὰ ἀποκαλῆ τὸν σοφὸν και λόγιον ἐκείνον δι-
δάσκαλον, ὅστις κατεῖχε θέσιν ὑψηλοτέραν ἐκείνης,
τὴν ὅποιαν αὐτός ἠδύνατό ποτε νὰ κατὰσχῃ ἐν τῇ
κοινωνίᾳ.

Πέντε ἔτη βραδύτερον, ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ ἔνθα
ὁ Ἐδουάρδος Στρόγκος εἶχε λάβει τὸ κληροδοτήμα
τοῦ καλοῦ ὀνόματος, ὁμοῦ μὲ τὴν παραγγελίαν και
εὐλογίαν τοῦ ἀποθνήσκοντος πατρός του, ἐκάθητο ἀρ-
γὰ τὴν νύκτα νεανίας τις, βεβυθισμένος εἰς τὴν με-
λέτην ἐνός βιβλίου. Οὗτος ἦτον ὁ Ἐδουάρδος, ὅστις
ἤδη εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν. Τὸ ἀνάστη-
μά του ἦτο ὑψηλὸν και ὁ θώραξ και τὰ σκέλη του
καλῶς ἀνεπτυγμένα. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο σύννου,
νοῦμον και σοβαρὸν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του. Οἱ
ὀφθαλμοὶ του μεγάλοι, διορατικοί, δραστήριοι, ζωη-
ροὶ ὡς ἠθέλετε τὸ ὁμολογήσει και ἡμεῖς ἐὰν τοὺς ἐ-
βλέπετε. Οὗτος ἀναβλέψας ἐκ τοῦ βιβλίου πρὸς τὴν
μητέρα του, εἰσερχομένην και μειδιάσας, ἐνῶ ἔκλειε
τὸ βιβλίον, εἶπεν,

«Κάθησον μὴτέρ μου,»

Ἀφοῦ ἡ κυρία Στρόγκου ἐκάθησεν, ὁ Ἐδουάρδος
ἐξηκολούθησεν. «Ὅτε ὁ πατήρ ἀπέθανεν, μοι ἀφῆκε τὸ
καλὸν του ὄνομα, ἡ λάμψις τοῦ ὁποίου, δὲν ἠμαυρώθη
μέχρι τοῦδε, και διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ, οὐδέ-
ποτε θέλει ἀμαυρωθῆ! Δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω ἐ-
κείνην τὴν ὥραν, οὐδὲ ὅτι ὁ πατήρ μου μοι εἶπεν
ὀλίγον πρὶν ἡ φωνὴ του ἐκλείψῃ διὰ παντός ἐπὶ τῆς
γῆς. Τοῦτο ἦτο κληροδοτήμα καλλίτερον τοῦ χρυσοῦ!
Ἐσὸ τίμιος, μοι εἶπεν, ἐνάρετος, φιλόπονος, και ἐγ-
κρατής, και ἔκτοτε μοι φαίνεται, ὅτι ἀκούω πάντοτε
τὴν φωνὴν του, ἐπαναλαμβάνουσαν ταύτην τὴν πα-
ραγγελίαν. Δὲν ἔζησα ἀνευ πειρασμῶν, ἀλλὰ σκέψις
τις και ἐνθυμήσις αὐτοῦ πάντοτε μοι ἔδιδε τὴν ἰσχύν
νὰ τοὺς ὑπερνικῶ, και οὕτως, ἀγαπητῇ μητέρ, ἐγὼ
τοὺς ἐνίκων τόσον εὐκόλως ἄν και πολλοὶ ἄλλοι
γνωστοὶ μου ἠττήθησαν ὑπ' αὐτῶν. Ὑπῆρχε δὲ ἐκτός
τούτων και ἕτερα τινε παραγγελία του, εἰς τὴν ὅποιαν
προσεπάθησα ἐπιμελῶς πάντοτε νὰ ὑπακούω. Μοι
εἶπεν, ἔσο πιστὸς εἰς τὸν κύριόν σου, ὡς ἐὰν αἱ ὑπο-
θέσεις του ἦθελον εἶσθαι ἰδικαί σου. Ἐπροσπάθησα νὰ
ἦμαι οὕτω πιστός· αὐτὴ δὲ ἡ πίστις μὲ ὠφέλησε πολ-
λάκις, και μάλιστα τώρα. Σήμερον ὁ κύριος Κάμπελ
μὲ κατέστησεν ἀρχιτεχνίτην τοῦ ἐργοστασίου του,
και ἠξήσῃς τὸν μισθόν μου εἰς δέκα ὀκτὼ τάλληρα
τὴν ἐβδομάδα εἰπὼν μοι συγχρόνως, τόσον πολλοὺς

εϋνοϊκούς και κολακευτικούς λόγους, ώστε αὐτὴν παρῆλθε μου ἠρωδίασαν.

«Δὲν ὑπάρχει εὐτυχεστέρα μήτηρ ἀπὸ ἐμὲ ταύτην τήννύκτα,» εἶπεν ἡ κυρία Στρόγγου, ἐνῶ ἐσφιγγε, τὰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ τῆς και τὰς ἐκράτει πλησίον τοῦ στήθους τῆς.

Ταύτην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἠκούσθη μία μεγάλη και θορυβώδης κραυγὴ ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας των, ἣτις ἐξέστρεψε μὰτῆρα και υἱόν, ἐκ τῆς

«Τί ἔχει;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Στρόγγου, μετὰ τεταραχμὴν φωνήν. «Εἶναι μεθυσμένος;» εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος, ἀμα εἶδε τὸν νέον ἐκτεινόντα τοὺς βραχίονας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, και ἤκουσεν αὐτὸν ἐκπέμποντα κραυγὰς ἀσυναρτήτους ἐκ μέθης.

Ταύτην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς κομψῆς κατοικίας τῆς κυρίας Ρεϊνόρου ἦνοιξεν, ὑπερέτης δὲ ἐξελθὼν κατεπευσμένως ἔλαβε τὸν νεὸν βραχίονα τοῦ νεανίσκου, και ἐσυρὲν αὐτὸν βαρθούμενος ὑπὸ τοῦ κλητῆρος εἰς

Ὁ Κόμης ΑΝΔΡΑΣΗΣ

Πρῶτος ἀντιπρόσωπος τῆς Αὐстро-Ουγγαρίας πρὸς τὴν ἐν Βερλίνῳ Συνεδρίῳ.

πρόουσης καταστάσεως τοῦ νεοῦ των. Οὗτοι ὑπῆγον εἰς τὸ παράθυρον και εἶδον ἐξω ἕνα νέον ἀνιστάμενον εἰς ἀσύννομικὸν κλητῆρα, ὅστις τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὰς χεῖρας.

«Ὁ Κάρλος Ρεϊνόρου, τῶνόντι!» ἐξερῶνισεν ὁ Ἐδουάρδος.

τὴν οἰκίαν. Ἐπειτα ἡ θύρα ἐκλείσθη, ὁ δὲ κλητῆρ ἀπεσύρθη.

«Δυστυχῆς μήτηρ!» εἶπεν ἡ κυρία Στρόγγου μετὰ φωνῆς συμπάθητικῆς, ἐνῶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τοῦ παρῆθιρον, δακρυρρόουσα, «πόσον τὴν λυποῦμαι!»

* *

Μετὰ τινὰς μῆνας ὁ κύριος Κάμπελ ἴστατο ομιλῶν μετὰ τοῦ Ἐδουάρδου ἐν τῷ ἐργαστασίῳ. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ομιλίαν του, και ἐμέλλε νὰ ἀφήσῃ τὸν νεανίαν, ὀρμώμενος ὑπὸ τινος στοχασμοῦ, ἐπελθὼντος ἐκεῖνον τὴν στιγμὴν, ἠρώτησεν ὁ Κάμπελ ὁ νεανίαν ἢ τίνα ἡλικίαν ἔχεις. Ἐδουάρδος ἀπεκρίθη ὡς ἑξῆς:

Ἐδουάρδου, και σφίγγων αὐτὴν δυνατὰ. «Ἐάν ἐξακολουθῆς νὰ διάγῃς ὅπως και εἰς τὴν παιδικὴν σου ἡλικίαν, πρόοδος και τιμὴ κείται ἐνώπιόν σου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἦλθες εἰς τὸ ἐργαστασίόν μου ὡς παιδίον, οὐδέποτε οὐδεμίαν αἰτίαν παραπῶνον ἔσχον κατὰ σου.»

Ὁ Νικόλαος και ὁ σφίξ. (Ἰδὲ σελ 126).

«Εἶμαι εἴκοσι και ἐνὸς ἔτους σήμερον,» ἀπεκρίθη.

«Ἄ! λοιπὸν εἶσαι τῶρα ἐγγίξ;»

«Μάλιστα, κύριε.»

Συγχαίρω σοι διότι ἔβρισες εἰς τὴν ἐνηλικιότητά σου, εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ, λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ

«Προσπάθησα πάντοτε νὰ εκπληρῶ τὸ καθήκον μου,» εἶπεν ὁ νεανίας μετριοφρόνως.

«Και τὸ κατόρθωσας. Ἀλλὰ ποῖα εἶναι τὰ σχέδιά σου, ὦ; πρὸς τὸ μέλλον;» εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ. «Δὲν ἔχω σχέδια, κύριε.»

«Επεθύμουν να διατηρήσης ακόμη την παρούσαν θέσιν σου.»

«Δεν επιθυμώ να την μεταβάλω,» απεκρίθη.

«Συ εθεώρησας τα ιδικά μου συμφέροντα ως ιδικά σου,» είπεν ο κύριος Κάμπελ, όμιλών βραδέως, ως άνθρωπος, όστις έπείθει να έννοηθώσιν οι λόγοι του, και να τηρηθώσιν εις την μνήμη, ακαι από τουδε τα ιδικά σου συμφέροντα θέλωσιν εΐσθαι ιδικά μου. Ένθυμού, ότι όμιλώ σπουδαίως, Έδουάρδε,» και στρέψας κατέλιπε το έργοστάσιον.

Πόσον εύτυχής μήτηρ ήτον ή κυρία Στρόγκου κατ' εκείνην την γενέθλιον του υιού της έσπεραν ότε έπα- νέλαθεν εις αύτην τους λόγους του κυρίου Κάμπελ· ή καρδιά της έπαλλε σφοδρώς υπό χαράς, πληρωθείσα υπό ύπερφρανείας και εύγνωμοσύνης.

«Ω, υιέ μου άνέκραξε, έπλήρωσας χαράς μέχρι στεφάνης το ποτήριόν μου.»

[Έπιτεται συνέχεια.]

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΦΗΣ

Ο Νικόλαος κάθηται παρά την τράπεζαν να φάγη το γεύμα του, πεινών λίαν· αλλά εις σφή καταδιώκει τεμάχιον πλακούντος το όποιον αύτός έτοιμάζεται να καταπιή. Έρεθισθείς ο Νικόλαος εκ της τόλμης ταύτης του σφήκος τον καταδιώκει — όπερ όφειλε να μη πράξη — και ο σφήξ εμπήγνυσι το κέντρον του. Τότε ούτος φωνάζει, κλαίει, διότι πολύν πόνον αισθάνεται. Η κυρία του Νικολάου τρέχει έξάγει το κέντρον και τίθησι σταγώνας τινας άμμωνίας μετ' αλιαλιού επί της πληγής. Το φάρμακον τούτο καιει καταρχάς, αλλά μετά τινας στιγμάς παρέχει αληθή ανακούφισιν.

ΠΡΟΚΕΙΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

[Γρά I. II. ΗΥΡΑΑ]

Όποια προσόντα απαιτείται έχει τον ιατρόν προς όφέλιαν του άρρώστου.

Ο ιατρός έστω έπιστήμων και έγκρατης ιδίως προς ένα κλάδον της έπιστήμης, όν όφείλει ειδικώς επαγγέλλεσθαι· διότι ούδεις δύναται γενέσθαι έπίσης δεινός προς έκαστον των τριών κλάδων της ιατρικής, ήτοι ιδίως εν ιατρική, εν χειρουργία, και εν κλειευτική. Ο δεινός νοσολόγος ούδέποτε δύναται γενέσθαι δεινός συναμα προς χειρουργία, ή προς κλειευτικής έγχειρήσεις· ούδέποτε δύναται γενέσθαι δεινός χειρουργός ή κλειευτικός, ή έπιστήμων νοσολόγος. Ουδέποτε δύναται επιδεξίως και έπισταμένως θεραπεύειν νοσους. Ατυχώς παρ' ήμιν επικρατεί σύγχυσις και άδιακρισία προς ταύτα, έπομένως και ή ειδικότης δυσχερώς εύδοκιμεί παρ' ήμιν προς βλάβην της έπιστήμης.

Ότάν ο ιατρός στερηθαι ειδικότητος ένδέχεται άκουσίως υποπίπτειν εις λάθην και παραδρομάς όλεθρίας. «Αβλεπτηθέντα γάρ τα κατά καιρόν της ύπουργίας έφθασαν όρμησαντα και ανέλδοντα» (Ιππ. π. παθών).

Ανάγκη λοιπόν ο νοσών προτιμῆσαι τον ειδικώτερον ιατρόν προς θεραπείαν, ούδόλως παρασυρόμενος εκ της συσσωρεύσεως αξιωμάτων και τίτλων· διότι ταύτα, εκτός όλίγων εξαιρέσεων, συνήθως αποκτώνται εκ τύχης ή εκ πλάνης. Σημεία της ειδικότητος ιατρού είσιν αι συγγραφαι, αι συζητήσεις, αι διδασκαλίας, αι επιτυχείς θεραπείαι, και ή διαρκώς έντριβή εν τη έπιστήμη.

Ο Ρουσσώ (μελέται της φύσεως) λέγει ότι ούδεμία άλλη έπιστήμη απαιτεί μείζονα μελέτην της ιατρικής· και εύλόγως εν παντί τόπω οι έπιστήμονες ιατροί είσιν οι σοφώτεροι.

Ο ειδικός ιατρός έστω και θεωρητικός και πρακτικός· και ως φασί Πλάτων, μη τριβή μόνον και εμπειρία αλλά και τέχνη ιατρεύειν· διότι καθ' Ιπποκράτην (παραγ. Κ.), «δει γε μη λογισμῶ πρότερον »πιθανῶ προσέχοντα ιατρεύειν· αλλά τριβή μετὰ λόγου.»

«Χρή τον ιατρόν μη μόνον όψει τα πάθη κρίνειν· αλλά και πράγματι· τους τε ρυθμούς ανακρίνειν ως επί το πλείστον, και πότερον άρχοιτο το πάθος ή μεσάζει ή λέγει, και διαφορην και ώρην, και ήλικίην παρατηρούντα ίητρεύειν, άπάντων εύχερώς την νούσον εύρίσει.» (Δημόκριτος Ιπποκράτει.)

Ο τοιούτος ιατρός, ο άρμοδίως θεραπεύων όφείλει τέσσαρα άρθρα εκτελείν ακριβώς εν καιρώ θεραπείας χάριν του άρρώστου. Θεραπεύειν ταχέως, ασφαλώς, όλιγοδαπάνως και εύαρέστως. Ο μη ταύτα εκπληρών θεωρητέως ως μη έγκρατης εν διαγνωστική και θεραπευτική, και ως μη ειλικρινής έπιστήμων.

Ο νοσών λοιπόν όφείλει καλείν προς θεραπείαν του τον ειδικώτερον, έχοντα τριβήν μετὰ λόγου· εκτελείν δε μετὰ πεποιθήσεως πιστῶς και άπαραβάτως τας διαταγάς του· διότι πάσα παρεκτροπή και παρακοή πολλάκις επιφέρει όλέθρια αποτελέσματα, δια τα όποια ως επί πολυ οι άνθρωποι συνειθίζουσιν αιτιάζσθαι τον ιατρόν, όπερ άδικον, και λυπηρόν. Περί του θέματος τούτου τάδε λέγει ο ίερός Ιπποκράτης (π. Τέχνης κ. ι—ε.)

αΤους δε εν τῆσι των αποθνησκόντων συμφορήσι »την τέχνην αναγίζοντες θαναμάζω, ότω έπαιρεόμενοι »άζιοχρῆ λόγῳ, την μεν των αποθνησκόντων ακρι- »δαιην ούκ αίσίαν καθίστασι, την δε των ίητρικην με- »λετησαντων συνεισι αιτίην. Ως τοίσι μεν ιατρούσιν »γενεσι τα μη δέοντα επιτάσαι τοίσι δε νοσούσι ούκ »επειτασσειν. Καί μην πολυ γε »νοστατόμενα όπουροίεσιν ή τοίσι ιητρούσι μη δέοντα »επιτάσσειν. . . Αφ' ου πολυ μάλλον τους μεν »δεόντως επιτάσειν, τους δε εικότως άδενάττειν πεί- »θεσθαι. Μη πειθομένοισι δε περιπίπτειν τοίσι θανά- »τοισιν, ών οι μη όρθως λογίζόμενοι τας αιτίας τοίς »νούθεν αιτίαις ανατιθέασι, τους δε αιτίους έλευθε- »ρούντες.»

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ

ΚΕΦ. ΑΑ'. — ΠΑΡΕΙΟΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΚΕΥΕΩΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Τα ζώα σκεπτόμενα μανθάνουσι· τινά μανθάνουσι πλείονα των άλλων. Ο κύων μανθάνει πολλά· ούτω και ο πύθηκος και ο έλέφας. Τινά είσιν δεκτικά μαθήσεως ιδιαιτέρων τινών πραγμάτων· Ο ψιττακός μανθάνει ν' απομνησται την ανθρώπινην λαλίαν, ένφ είναι άμβλύς εις άλλα. Ο κύων του ποιμένος γινώσκει ιδίως πώς να φροντίζη περί των προβάτων, ένφ εις άλλα δεν είναι τόσον επιτηδείος ως άλλοι κύνες. Πολλά διηγούνται περίεργα περί των ποιμενικών τούτων κυνών. Νύκτα τινα, λέγει Σκωτός τις ποιητής και ποιμην, πολυάριθμα αρνία απέκρησαν της ποιμνης και έτρεξαν εις τους λάφους. Ότε ο ποιμην είπε, «Σιρράχ έφυγαν» ο κύων έδραμε κατόπιν αυτών και έγένετο άμέσως άφαντος· ο ποιμην και ο βοηός του έδραμον και αυτοί εις κατάδιωξιν. Ήρύνων δλην την νύκτα, αλλά ούδε τον κύνα έβλεπον ούδε τα αρνία· την πρωίαν όμως κατώπτυσαν τον Σιρράχ φρουρούντα εις το στόμιον χαράδρας, και θεωρούντα άνυπόμονον πότε· δά ιδη τον κύριόν του. Κατώρθω- σε να εύρη ύλα τα διεσπαρμένα αρνία τα όποια ώ- δήγησεν εις την χαράδραν και έφύλαττεν. Λέγεται περί έτέρου κυνός του είδους τούτου ότι ήδύνατο να εύρη πάν αποπλανηθέν πρόβατον εκ μέσου όλοκλήρου ποιμνης, και να το φέρη εις το ποιμνιον εις το όποιον άνήκεν.

Καίτοι τα ζώα σκέπτονται και μανθάνουσι, δεν έχουσι πολυ το έφευρετικόν· ταύτα πάντοτε πράττου- σι κατά τον αυτον τρόπον, χωρίς να εύρίσκωσι νέους τρόπους του πράττειν ως οι άνθρωποι. Έκαστον εί-δος πτηνού έχει τον ίδιον αυτου τρόπον προς κατα- σκευήν της φωλεάς του, πάντοτε δε κατά τον αυτον τρόπον ως έπραττε πρό έκαστον τάδων έτων. Δεν έχουσι νέα σχέδια ούδε μανθάνουσι νέους τρόπους παρ' άλλήλων. Αλλ οι άνθρωποι ως γινώσκωμεν, πάντοτε εύρίσκουσι νέους τρόπους προς οικοδομήν οικιών, ή μανθάνουσι τούτους εξ άλλων ανθρώπων.

Πολλά εξ όσων τα ζώα γινώσκουσι πώς να πράτ- τωσι φαίνονται γινώσκοντα ειτε χωρίς παιδεύσεως, ή χωρίς να μάθωσι κατά τον αυτον τρόπον ως ήμεις μανθάνωμεν ταύτα λέγεται ότι ποιούσιν εξ ένστίκτου· αλλά τί έστιν ένστικτον ούδεις δύναται να ειπή. Δια του ένστίκτου τούτου τα πτηνά κατασκευάζουσι τας φωλεάς των, αι μέλισσαι τας κυψέλας των, και οι κάστορες τας τρώγλας και καλύβας των. Έάν ταύτα έγινοντο συνεπέε σκέψεως ως οι άνθρωποι κτιζουσι τας οικίας, δά ύπάρχον μεταβολαι τινες εν τοίς τρό- ποις τούτων, και τινες βελτιώσεις. Ότι σχεδόν γι- νώσκωμεν περί του ένστίκτου τούτου είναι ότι πολλά

πραγματα γίνονται δι' αυτου, χωρίς ν' αναμίγνυται εν αυτω ή σκέψις.

Η έλλειψις αυτη της σκέψεως φέρει πολλάκις εις παραδόξα σφάλματα. Έάν θέσπτε ώά νήσσης εν φω- λεά όρνιθος, αυτη θέλει καθίσει επ' αυτών, αφού δε αι νήσσαι αναπτυχθώσιν αυτη θέλει φροντίσει περί αυ- τών, ούδόλως γινώσκουσα ότι δεν είναι όρνιθια και τοι φαίνόμενα διάφορα την μορφήν. Είναι δε περιερ- γον να βλέπη τις την όρνιθα όταν αι νήσσαι εισέρχον- ται εις το ύδωρ· τρέχουσι και βυθίζονται εν αυτω και κολυμβώσι ένφ ή γηραιά όρνις κάθηται πλησίον του ύδατος, εν φόβω και τρόμω μήπως τα ιδη πι- γόμενα.

Ούτω δε εάν εις την φωλεάν της όρνιθος τεθώσι στρογγύλα τεμάχια εκ γύψου, θέλει καθίσει επ' αυ- τών εξ ένστίκτου ώσάνει ήσαν πραγματικά ώά. Συν- έλαβέ τις ποτε μικρόν κάστορα και περιώρισεν έντός δωματίου· άμα ως άνεπτύχθη όλίγον ήρχισε ν' ασκή το προς οικοδομήσιν ένστικτον αυτου· αλλ εν τω δω- ματίω δεν ήδύνατο να ενεργήση· δεν άνεχαιτίσθη δ- μως· συνέλεξεν όμου ότι ήδύνατο να εύρη, σάρωθρα, καλάθους, σανδάλια, ένδύματα, ή, και τα διευθέτη- σεν ούτως ώστε να σχηματίση οικίαν. Έάν ειχε νουν να σκεφθῆ ήθελεν εύρει ότι δεν ήτον ανάγκη οικοδομή- σεως τρώγλης όπου δεν ήτον ύδωρ· διότι οι κάστο- ρες κτιζουσι τας τρώγλας των ούτως ώστε να ασφα- λίζονται από του ποταμίου ύδατος ζώντες πλησίον των ποταμών.

Δήλον έστιν ότι ένφ τα ζώα μανθάνουσι περί των πραγμάτων δια των αισθήσεων αυτών ως ήμεις, δεν σκέπτονται περί όσων βλέπουσιν, ούτος δε έστιν ο λόγος δι' εν δεν γινώσκουσι όσα ήμεις. Και τα νοη- μονέστερα αυτών, ως ο έλέφας και ο κύων, δεν σκέ- πτονται παραπολυ έφ' όσων βλέπουσι και ακούουσιν. Αλλά δεν περιορίζεται ή έλλειψις ένταύθα. Βίσι τινα τα όποια ήμεις κατανοούμεν περί ών τα ζώα ούδεν γινώσκουσιν. Ούδεν γινώσκουσι περί όσων συνέβησαν πριν ή γεννηθώσι, ή τί συμβαίνει νυν εν τω βίω αυτών μακράν αυτών εν άλλοις τόποις. Ούδεν γινώ- σκουσι περί των συμβησομένων. Ούδε περί Θεού και περί έτέρου κόσμου· ο λόγος δε, διότι ένφ ο νοός αυ- τών είναι ως ο ήμέτερος κατά τινα πράγματα, διαφέ- ρει κατ' άλλα.

Ο νοός των ζώων έστι τοσοϋτον διάφορος του ή- μετέρου, ώστε άγνοουσι την διαφοράν μεταξυ του δι- καίου και άδικου· τινες ύπαθέτουσιν ότι ο κύων δεν δά έπραττε τινα πράγματα διότι γινώσκει ότι δεν είναι όρθόν να τα πράξη· αλλά δεν έχει ούτω· δενι τα πράττει δια τον φόβον της μάστιγος. Έάν ιδη τε- μάχιον κρέατος επί τραπέζης, δεν το λαμβάνει διότι γινώσκει ότι ο κύριός του δά ύσπηρεστείτο, ούχι δε διότι γινώσκει ότι είναι άδίκημα ή κλοπή.

Είπομεν ότι ο νοός μεταχειρίζεται τον εγκέφαλον εν τη σκέψει. Τινες παιδευόμενοι ύπήρξαν τοσοϋτον μωροί ώστε να ειπωσι ότι ο εγκέφαλος αυτός ποιεί

τὴν σκέψιν βεβαίως τοῦτοι ἄνθρωποι δὲν πιστεύουσι ὅτι μετὰ τὸν θάνατον, ὁ νοῦς ἢ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καταλείπει τὸ σῶμα καὶ ζῆ κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ· πιστεύουσιν ὅτι ἀπὸ τῶν σῶμα ἀποβάντες τὰ πνεύματα τελειοῦσιν. Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἐδίδαξεν ἡμᾶς διαφόρως περὶ τοῦτου ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνος γινώσκει περὶ τοιούτων πραγμάτων· οἱ ἀξιοῦντες δὲ ἐπιγινώσκουσι ὅτι δὲν ἔχει οὕτω ὁ Θεὸς λέγει, δεικνύουσι κακότητά· μὲν γὰρ ἄλλα δὲ καὶ μαρτυροῦντες

ΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Ἄκουσον ὕπνου ὄρου καὶ χρήσιν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων φύσιν· Ἐπειτα βάλῃ καὶ σὺ εἰς πράξιν· οἷαν ἐκλέξει ἐκ τούτων τάξιν· Ὑπνῶντες λέγουσιν ὡς ὥραν μίαν, κάθε ἀλέκτωρ μὲ ψυχίαν· Δύο δὲ μόνον εἶναι εἰς ὕπνον, ὁ ἔπνος πάντα μετὰ τὸ δεῖπνον· Καὶ τρεῖς κοιμάται κατὰ τὸ θέον, ὁ ἰδοιπόρος καὶ ὁ πλεόν· Καὶ οἱ εἰς χρείαν καὶ πραγματείαν, τέσσαρες ὅμως μὲ δυσκολίαν· Πέντε δὲ πάντοτε ἰσχυρίζουσι, εἰς τὰ σχολεῖα ὅπου σπουδάζουσι· Ἐξ εἶναι ὁ ὕπνος κάθε ἀνθρώπου, ἐκάστης τάξεως κάθε τόπου· Ἐπτά κοιμάται μόνος ὁ χοῖρος, καὶ ταῦτα ὅλα ἔχουσι τὸ κύρος· Ὅτι δὲ ποῖοι; ἀν ἐρωτήσης, μόνον στοχάσου νὰ τὸ γνωρίσης.

Πάτριαι.

ΝΙΚ. Π. ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀυπότης μάρτυς γράφει εἰς τὸν Ἄγγλ. «Χρόνον» ὅτι τὸ μόνον δεσπότηριον φάρμακον κατὰ τῆς ὑδροροβίας εἶναι τὸ *Datura Stramonium*. Ἀρὰ φύλλων τοῦ φυτοῦ τοῦτου βράζονται ἐντός μιᾶς λίτρας ὕδατος, τασούταν ὥστε νὰ μείνῃ τὰ ἡμισυ, τὸ ὑγρὸν διυλίσσεται διὰ λεπτοῦ λευκοῦ ὑάσματος, καὶ δίδεται ἐν μιᾷ ὀδῶν. Δυσκολία ἐνταῦθα γίνεται ὡς ἐκ τῆς ἀποστροφῆς πρὸς πόσιν τοῦ πάσχοντος· ἀλλὰ δίδεται αὐτῷ διὰ τῆς βίας. Τὸ ὑγρὸν ἐνεργεῖ ταχέως σποδρὸς δὲ παροξυσμὸς προέρχεται συνοδευόμενος ὑπὸ ἀφθόνου ἰδρώτος. Ὁ πάσχων ἐπέσεν εἰς βαθὴν ὕπνον διαρκείας ὀκτὼ ὥρων, ἐξυπνήσας δὲ εἶχεν ἐντελῶς λαβῆ ἀπὸ τῶν συμπτωμάτων τῆς λύσεως.

* * Τὸ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Κεραμικοῦ κῆσμιον ἀερόστατον ἀνέρχεται ἐν ἐκάστη ἀναβάσει εἰς 600 μέτρων ὕψος. ἔχει διάμετρον ἢ ἀραιρά του 36 μέτρων ἢ δὲ ἀνηρημένη ἐξ αὐτοῦ ναῦς δακτυλοειδῆς τὸ σχῆμα καὶ ἐν εἰσῆ εἰώστου, ἔχει 6 μέτρων διάμετρον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκαστοῦ ἀνερχομένων, δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 50 ἢ πληρωματικῶς ἐκαστον ἄτομον εἶναι εἰκοσι πρᾶγμα.

* * Το θέατρον πρὸς Ἡρακλῆας πηγήσαν ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Βεζουβίου ἐν ἔτει 79 μ. Χ. ἀρξεται πάλιν τῶν παραστάσεων ἀγαλαχότος ἐργολάου τὴν ἐξακολουθήσιν διὰ τῆς εἰς εἰσοπήσεως· «Μετὰ παρελεύσειν πλεόν τῶν 1800 ἐτῶν τὸ θέατρον τῆς πόλεως ταύτης θέλει ποιήσῃ ἐναρξιν κατ' αὐτὰς· παρακλῶ νὰ τύχω τῆς αὐτῆς εὐνοίας ἢν εἶχεν ὁ παρκατόχος μου Μάρκος Κουίντιος Μάρτιος.»

* * Ἡ βακί εἶναι ἡ μεγαλειότερος ἐχθρὸς σου, εἶπεν ἱερεὺς τις εἰς φίλον τοῦ ποτοῦ τοῦτου· Ἄλλὰ, εἶπεν οὗτος, δὲν λέγει ἡ Γραφή ὅτι φοβέλομεν ἢ ἀπαρκῶμεν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· Ναι εἶπεν ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ δὲν λέγει καὶ νὰ τοὺς κατακίνομεν.

* * Κληρικὸς τις ὠδοπόρος διὰ τῆς Μεκσυμβριγῆς Καρρλίγης, μιᾶς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐνθα κατ' ἔθος ἦν ἀπηγορευμένον τοῖς ξενοδόχοις νὰ λαμβάνωσι πληρωμὴν παρὰ τῶν καταλυόντων ἐν τοῖς ξενοδοχείοις αὐτῶν κληρικῶν. Ὁ ἐν λόγῳ ἱερεὺς ἐδείπνησε χωρὶς νὰ κάμῃ προηγουμένως τὴν προσευχὴν του, καὶ ἐπρογευμάτισεν ἀνευ προσευχῆς ὥς δὲ παρασκευάζετο ἢ ἀναχωρήσῃ ὁ ξενοδόχος μας παρουσιάζει τὸν λογαριασμόν. «Καὶ πῶς κύριε, εἶπεν οὗτος, εἶμαι κληρικὸς.» «Ἴσως,» εἶπεν ὁ ξενοδόχος, «ἀλλ' ἦλθες ἐδῶ ἐκἄπνισες ὡς ἁμαρτωλὸς, ἔφαγες καὶ ἔπιες ὡς ἁμαρτωλὸς· τῶρα λοιπὸν κύριε, πρέπει νὰ πληρωσῇς ὡς ἁμαρτωλὸς.»

* * Τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον τὸ διελθὸν τὸν Ἀτλαντικὸν εἰς Ἀμερικῆς ἦτο τὸ ἀμερικανικὸν Σαβάννα ἐν ἔτει 1819.

* * Οὐδεὶς φυλάττει ἐν μυστικῶν τοσοῦτον καλῶς ὅσον ἄγνοῶν αὐτό.

* * Ὁ διακεκριμένος ἰατρός σιρ Ἐρρίκος Θάμσον λέγει ὅτι ὁ οἶνος οὐδόπως συντελεῖ εἰς βελτίωσιν τῆς υγείας ἀλλ' εἶναι πάντοτε μιᾶ πολυτέλεια τὴν ὁποίαν ἄλλοι μὲν πληρώνουσιν ἀκριβᾶ ἄλλοι εὐθηνά δι' ἀπωλείας τινος υγείας ἢ διαγοητικῆς δυνάμεως ἢ ἡρμίας χαρκακῆρος ἢ κρίσεως.

Ἄδεις Αἰτίματος I.

Κρόνος—όνος.

Ἔλυσαν δ' αὐτὸ οἱ κκ. Δ. Ρωμαῖδες καὶ Ἀλέξ. Δ. Θεμέλις.

Ἄδεις Γρῖφου 6.

Μέτρον—επη—π—σιν—α—ρις—τ—ον.

Μέτρον ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.

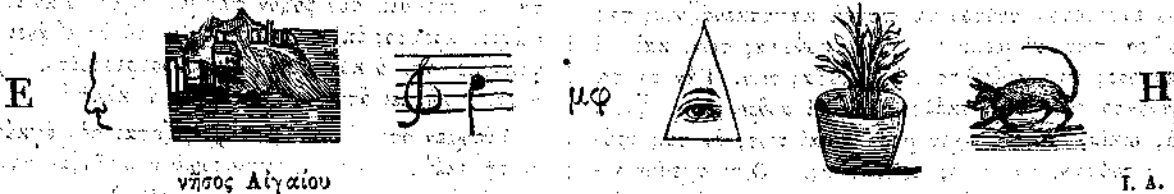
Ἔλυσαν δ' αὐτὸν οἱ κκ. Γ. μεταξὺς, Ἰωσήφ Α. Γρηγοριαδῆς, Ι. Α. Δ., Ἀλέξ. Δ. Θεμέλις, Γεώρ. Ι. Ρουσσός.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΑ.

Εἶμαι ὑγρὸν ὡς τὸ νερὸν ἀλλὰ ποτὴν δὲν εἶμαι·
Νὰ ἤξευρες πλὴν φίλε μου εἰς τί δοχεῖα κείμαι!
Θά γείνω δὲ εὐαίρετον ποτὸν εἰάν βελήσης
νὰ κόψῃς ἕνα ποδὸν μου καὶ μ' ἀγαγραμματίσης.

Δ. ΡΩΜΑΙΩΝΣ.

ΓΡΙΦΟΣ 7.

νησος Αἰγίου

Γ. Α. Δ.